

לקראת פסח [4] | הרב אליעזר קשתיאל

עֵיבְדוּ אֶת ד' בְּשִׂמְחָה - שׁוֹרֵשׁ עֲבוֹדַת הַשֵּׁם

¹ שתי דרכים לגרום לאדם לעבוד. ע"י שכר עונש וע"י טיעון של מה תגיד ביום הדין? מזכיר לו יום המיתה. לזעזע את האדם.

המוות אמור להיות מדרבן לעבודת ה'.
ובכל זאת הכהנים מתרחקים מטומאת מת.
גם אנחנו בחודש ניסן מתרחקים מטומאת מת.
כי אנו לא רוצים עבודה מתוך אימה אלא מתוך רצון ושמחה.
בעבודה יש פריחה.
ולכן דווקא מתרחקים מטומאת מת כמו שהכהנים בכל השנה.

לא מספידים בניסן, יש שכתבו שלא הולכים לבית עלמין בכלל בניסן.
בניסן אין תחנון, יש מקום רק לשימחה.

הרב צבי יהודה סיפר על סבתו שעלתה לארץ פגשה בספינה צליינית בדרכה לירושלים שאמרה שהיא עולה כי אלוהיה קבור שם ואילו סבתו עולה כי אלוהיה חי שם.

לא עובדים מתוך טומאה. אדם טמא מצטער שלא יוכל לעבוד מתוך שימחה בפסח והתורה נותנת לו באופן מאוד חריג הזדמנות שנייה בפסח שני בחודש אייר הוא חודש זיו כדי לאפשר לאדם לחוות את העבודה בשמחה כל עוד באביב עדיין שורר.

ה-עבודה ב' ה' הידיעה היא אכילת קורבן פסח שחייבת להיות בשמחה.
השחיטה חייבת להיות מלווה בשירה. זה שער העבודה לכל השנה.
הלל אומרים פעמיים בתפילה גם בלילה בפעם היחידה בשנה. וגם בליל הסדר אומרים בנוסף לתפילה.

אוכלים קורבן פסח רק בשביל השמחה. על השובע לא מתוך רעב.

אסור לשבור עצמות, לא אוכלים מתוך רעב ולחץ אלא בנחת ומתוך שמחה וללא חיסרון.

השבת בהפטר פרשת פרה ביחזקאל, קוראים על הגלות על העצבות שבעבודת ה' בגלות - ולכן כל עבודת ד' בגלות יש בה עצבות.

בגלות הכהנים עולים לדוכן רק במוסף של יו"ט כי יש עצבות וחוסר בשמחה.
רק בארץ ישראל פסח תמיד באביב! הכל בשביל לברר את הסוגיה הזו שהיא שורש עבודת השם - השמחה!

בפרשת בא והיה כי יביאך.. בחודש הזה. מחברים את העבודה לפסח דווקא בחודש האביב.

¹ שיכתוב [כ אדר, תשפ"א] – פנימי לא מוגהה